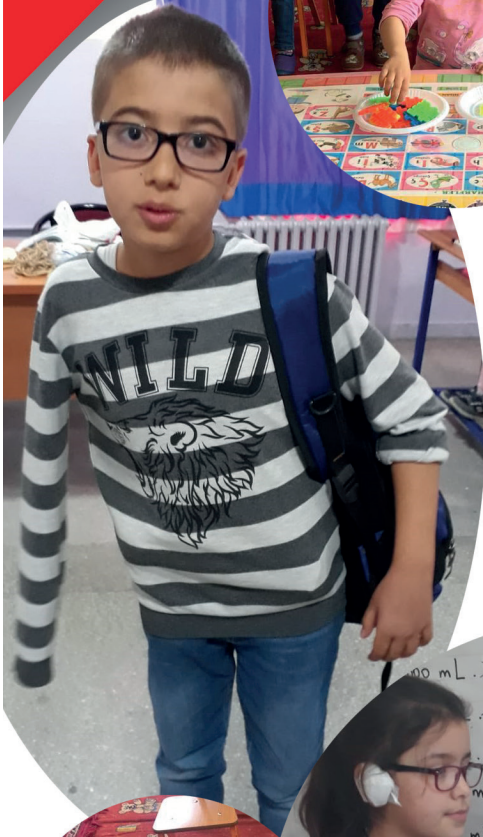

ILGIN İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Empati Kur Engelleme

Sağlıklı bir çocuk olarak dünyaya geldiğim için Allah a her gün teşekkür ediyorum. Düşünüyorum eğer gözlerim görmeseydi , kollarım bacaklarım olmasaydı veya kulaklarım duymasaydı nasıl bir hayatım olurdu? Gözlerim görmeseydi canım annemi göremezdim , kulağım duymasaydı o güzel sesini duyamazdım, ellerim olmasaydı ona dokunamazdım, sıcacık ellerini tutamazdım. Bana seslendiği zaman ayaklarım olmasaydı ona koşamazdım.

Öğretmenim bugün kolları olmayan bir çocuğun neler yaşayabileceğini düşünmemizi istedi. Ağzımıza aldık kalemi, yazı yazmaya ve resim yapmaya çalıştık . Çok zor bir şeymiş gerçekten. Kapımı kendim açamaz , yemeğimi kendim yiyemez ve bisiklete binemezdim.

Bütün engellileri anlamamız ve onlara yardımcı olmamız gerekiyor çünkü onların hayatları çok zor.

Öğretmen yere bir kutu koyar ve çocuklardan sırayla bu kutuya top atmalarını ister. Her çocuk atış yaptıktan sonra, öğretmen onları yanına çağırarak topu farklı şekillerde nasıl kutuya atabileceklerini sorar. Fikrini söyleyen kişinin topu bu şekilde atmasını söyler. Bu sırada öğretmen de çocuklara önerilerde bulunarak (bir ayağını kaldırıp atmak, bir eli arkasındayken atmak, sandalyeye oturarak atmak, gözlerini kapatarak atmak, yere oturup ayaklarıyla atmak vb.) tüm çocukların farklı şekilde atmasını sağlar. Daha sonra masaya 2 tabak koyar. Çocuklardan birinin gözleri bağlanır ve çocuktan yapbozları diğer tabağa boşaltmasını ister.

Çocuklar denemelerini tamamladıktan sonra, öğretmen onları yanlarına çağırarak en çok hangi harekette zorlandıklarını sorar. Fikirler alınır. Tekerlekli sandalye kullanan, gözleri bizim kadar iyi görmeyen kişileri düşünmelerini ve onların topla nasıl oynayabilecekleri hakkında fikir üretmelerini ister.

Ahmet: Oyunu oynarken en çok ayağımı kaldırarak atmakta zorlandım. Tekerlekli sandalye kullanan, gözleri bizim kadar iyi görmeyen kişilerin rahat oynayabilmesi için topları rahat alabileceği boyda bir sepet koyabiliriz. Gözlerimizi bağlayıp yapbozları taşıırken zorlandım.

Sude: Oyunu oynarken en çok kollarımı kullanmadan ayaklarımla topu atmaya çalışırken zorlandım. Tekerlekli sandalye kullanan, gözleri bizim kadar iyi görmeyen kişilerin rahat oynayabilmesi için topları atarken ona yardım ederdik. Gözlerimizi bağlayıp yapbozları taşıırken zorlandım.

Nisanur: Oyunu oynarken en çok kollarımı kullanmadan ayaklarımla topu atmaya çalışırken zorlandım. Kolumuzu, bacağımızı kullanmadan, gözlerimiz kapalı oyun oynamak çok zor. Engelli arkadaşlarımıza yardımcı olmalıyız. Gözlerimizi bağlayıp yapbozları taşıırken zorlandım.

Ömer Faruk: Oyunu oynarken en çok gözümü kapatıp topu atmaya çalışırken zorlandım. Sınıfımızda göremeyen bir arkadaşımız olsaydı ona topları vererek yardımcı olabilirdik.Eğer göremeseydik resim yapamazdık. Tekerlekli sandalye kullanan, gözleri bizim kadar iyi görmeyen kişilerin rahat oynayabilmesi için topları atarken ona yardım ederdik.

ÇİĞİL 60.YIL İLKOKULU ANA SINIFI ÖĞRENCİLERİ

100. Yıl İlkokulu

ENGELLİ OLMAK

Benim kolum yok o yüzden su, yemek, meyve gibi yiyecekleri kendim yiyemiyorum. Annem ve babam yardım ediyorlar. Arkadaşlarım benimle konuşuyor ama bana engelli olduğumu hissettirmiyorlar, benim kolum olsada çantamı taşısam. Ödevlerimi yapabilirsem, Parka çıkıp çıkıp oynayabilsem, Elimle çiçek toplayabilsem ve kalem tutabilsem, Arkadaşlarımla top oynayabilsem hayvanları kucağıma seve bilsem onlara yem verebilsem. Bunları yapmak ne güzeldir kim bilir?

Hayati Berk KILIÇ 1/1
1/A

Görme engelli

Ben Birgününe görme engelli oldum gitmek

İstedigim yere gidemedim. Tek başıma hiç birşey yapamadım. Ödevlerimi yapamadım. Herkeze muhtaç oldum. Okuldan gelirken veya giderken tek başıma gele miyordum Hiç birşey göremiyordum Her yer karanlık oluyordu.

YILDIZ BASAT 3/B

Engelli Olmak
Bugün birgününe oldu engelli oldum. Ve engellilerin ne gibi zorluk çektiğini öğrendim. Öğretmenin beni fiziksel engelli yaptı. fiziksel engelinin ne olduğunu bilmiyorsanız ben size söyleyebilirim fiziksel engelli bir kalunun olmamasıdır. benimde öyle oldu bugün Öğretmenim beni tahtaya çıkardı. kalemim oldum ama açamadım. Öğretmenim ağzıyla aç dedi ağzıyla açarken çok zorlandım. derse geçtim kalemle yazı yazarken yazılarım çirkin oluyordu kalemim ilide bi düşünüyordum. birşey yanlış yazdımı siliyordum. bir arkadaşımın yardımıyla yapabiliyordum. her şeyi engelli olmak çok zormuş engelli olunca herşeyi daha iyi anladım. Engellilere yardım edelim onlar çok zor durumda engellilerle dalga geçmeyelim onlarda bizim gibi insan onlar zor durumda kaldımı onlara yardım edelim sebep kuzanalım hemde iyilik etmiş olalım Engellilere özel tuvalet kaldırım yaptırılmalı onlara yaptığımızı şeyleri kendimiz kullanmayalım onlar kullansın mutlu huzurlu olsun. Hem biz mutlu olalım hem başkaları hem engelliler mutlu huzurlu olsun.

İrem Atar
3/B sınıfı

ÖZÜRLÜLÜĞÜN ZORLUĞU

Yemek yiyemez. su içemez.
Herkes onunla dalga geçer.
Herkes ona güler Onunla oynayamazlar.
Bir yere gidemez oturağa oturamaz.
Bir şeylerini kaldırırlar. Korkmadığını yürüyemez. Tuvalete gidemez.
Bir iş göremez. ihtiyacını göremez.
Para sayamaz yemek yiyemez.

Ali Mekeci

2/A

Engelleri Aşalım

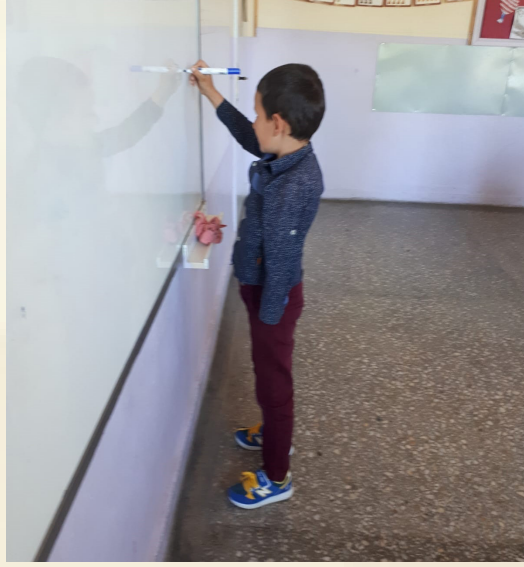
Bir gün boyunca işitme engelli oldum. Gün boyunca arkadaşlarımla konuşmakta zorlandım. Öğretmenimin anlattıklarını duyamadım, anlayamadım. Öğretmenimin sorduğu sorulara cevap veremedim. Arkadaşlarımla iletişim kurmakta zorlandım. Sessiz bir dünyada yaşıyor gibiydim. Sana istediğin öğretmenin ve arkadaşlarımda "işitme dili" öğrenebilirsin. Ve işitme engelinin engelli olduğunda zorluğunu öğrendim.

Nozkan Arslan 3/B

ENGELLİ GÜNÜM

Ben bugün konuşma ve duyma engelli oldum. Değişik bir duyuyordum. Arkadaşlarımla anlaşabilmek için haraketler yaptılar. Teneffüste çıkışında oyun oynama için nasıl davranacağımı bilemedim. Arkadaşlarım bana yardımcı oldu. Ben bugün anladığım engelli olmak zor. Bu yüzden onların hayatını kolaylaştırmalıyız. Derelerde duyma sorunum olduğu için zorlandım. Öğretmenime söylemek istediklerimi zor anladım. Her gün böyle olsa çok zor olur diye düşünüyordum. Sınıfımızda engelli bir arkadaşınız yoksa bir gün gelince ona çok yardım ederim.

Nergiz
Üner
2/C

BEN ENGELLİYİM

Ben bir görme engellisiyim. Etrafımı ve güzel olan her şeyi göremiyorum. Bu durumuma çok üzülüyorum. Ama arkadaşlarım sayesinde dışarı çıkıp rahat bir nefes alabiliyorum. Dışarı çıktığımda gülüyorlar ve alay ediyorlar. Derse girince ise arkadaşlarım test çözünce ben çözemiyorum, deftere birşey yazdıklarında ben yazamıyorum benim yerime bir tane arkadaşım defterime ne yazıyorlarsa onu yazıyor hangi arkadaşım yazıyorsa ona teşekkür ediyorum zil çalınca ise teneffüse çıktığımda oyun oynamak istiyorum ama oynayamıyorum. Arkadaşlarımdan razı olsun ben oynayamıyorum diye onlar da oynamıyorlar. Beni gezdiriyorlar bazen teneffüse çıkmadığımızda da "bilme oyunu" oynuyoruz. Bu oyunda benim önüme bir çeşit eşya koyuyorlar bu oyundan çok hoşlanıyorum ama dışarıdaki oyunu oynayamayınca çok üzülüyorum. Okul çıkışı arkadaşım ile beraber gidiyorum. Çünkü arkadaşım ile evim çok yakın, o beni eve koyuyor bende ona mutlu bir şekilde teşekkür ediyorum. Eve girince kendimi çok yalnız hissediyorum arkadaşım yok, babam yok. Babam evde yok çünkü işe gidiyor ve benim için para kazanıyor annem ise 2005'te vefat etti. Ödev yapmak istiyorum ama öğretmen vermek istiyor fakat göremiyorum diye vermiyor. Evet, ben göremeden nasıl yapabilirim? Her zaman okuldan geldikten sonra canım sıkılıyor uyumak istesem uykum gelmiyor maalesef oturarak babamı bekliyorum.

Babam geldiğinde ekmeği getiriyor ve ekmeği yiyoruz ekmeği, babam bana kendi elleriyle yediriyor yemeğimizi ekmeği yiyebiliriz. Çünkü babam gittiği işten 92 para alıyor. Yemeğimizi yedikten sonra benim odama geçiyoruz. Babam beni güldürmeye çalışıyor ama ben gülmüyorum. Çünkü hâla gözüm görmediği için üzülüyorum ve hâla kendimi yalnız hissediyorum. Babam da ben gülmediğim için üzülüyor imiş kendisi bana böyle anlatıyor. Sonra babam bana mutfaktan su getiriyor ben de o suyu içiyorum. Ve babam da bana uyurken ninniler söylüyor ama ben uyuyamıyorum. Ben sadece arkadaşlık ve engellileri anlatan hikayeleri seviyorum. Babama diyorum; "Baba bana sadece arkadaşlığı ve engelliği anlatan kitaplar okur musun?", dedim. Ama babam engelli kitaplarını pek sevmeydi bana zararı olur diye. Yine de istemeye istemeye okudu. Engelli kitabından çok etkilenmiştim. Bundan dolayı sabaha kadar rahatça uyuyabildim. Sonra babam ışıkları kapatıp kendisi de uyudu. İşte bende böyle bir zorluk çekiyorum...

BABIA
UNVER
4/A

Şehit Ali Bektaş Anaokulu

ENGELLİLERLE EMPATİ KURMA ETKİNLİĞİ RAPORU

OKULUN ADI: İLGİN ŞEHİT ALİ BEKTAŞ ANAOKULU

SINIFIN ADI: UÇAN BALONLAR SINIFI

ÖĞRENCİNİN ADI: MEVLÜT EFE ARSLAN

ENGEL DURUMU: BEDENSEL ENGELLİ (KOL KAYBI)

ÖĞRETMENİ: İLKİNUR UĞURLU

ÖĞRENCİNİN DÜŞÜNCELERİ;

Benim adım MevlütEfe ARSLAN bugün tek kolum olmadan yaşamaya çalıştım. Tek kolla ders çalışmadım, ellerimi güzelce yıkayamadım, yemeğimi yerken zorlandım. Kıyafetlerimi giyerken zorluk yaşadım. Ders çalışırken ve kıyafetlerimi giyerken arkadaşlarım bana yardım etti o zaman çok mutlu oldum. Tek kolla yaşamak hiç güzel değilmiş böyle durumda olan insanlara her zaman yardımcı olmaya karar verdim çünkü onların bize ihtiyacı varmış. Engellilere her zaman yardım etmeliyiz.

OKUL: Şehit Ali Bektaş Anaokulu
SINIF: Uçan Balonlar Sınıfı
ÖĞRENCİNİN ADI ve SOYADI: Merve GELİK
ENGEL DURUMU: Bir kol eksikliği
ÖĞRETMENİN ADI: Yavuzhan DEMİRCAN

HİSSETTİĞİ DUYGU: Bayana yaparken zorlandım ona Feyzanur arkadaşım bana yardım etti. Oyuncaklarla oynarken blokları birbirine geçirmekte zorlandım ona Yusuf arkadaşım bana yardım etti. Meyve yerken, oyun oynarken, boyama yaparken, parçaları giyerken, elimi yıkarken zorlandım, arkadaşlarım bana yardım ettiği için çok mutlu oldum.

Okulun Adı: Şehit Ali Bektaş Anaokulu
Sınıfın Adı: Kelebekler Sınıfı
Çocukun Adı: Yusuf Taha AYDOĞAN
Özellik Türü: Bedensel Engelli
Öğretmen Adı: Sibel DİNÇ

Benim adım Yusuf Taha. Bugün gün boyunca bir bacağımı kullanamadım. Bir bacağımın olmaması çok zormuş.

Arkadaşlarımla oyun oynayamadım. Tuvalete gideceğimde yardım aldım. Bir elimde boston olduğunda ellerimi yıkarken zorlandım. Benekhanemiz alt katta olduğundan merdivenlerden inmede zorlandım. Kağıt katlama yaparken ve yemek yerken hiç zorluk yaşamadım.

Engelli insanların çok zor bir yaşamı olduğunu öğrendim.

Şehit İrfan Yayala İlkokulu

1-A Ayşe Şervel Altun
Gözlerim görmüyor. Bir yere
gidemiyorum yemek yiye miyorum
üstümü giyemiyorum. Hiç bir iştiya-
cımı yapamıyorum. Mutlaka bir
yanımda olmadığı zaman hiç bir
yere gidemiyorum yaşamak çok
zor geliyor. Allah kimseyi
böyle yapmasın yaşamak çok zor.

Ben Ramazan Akalın.
Köyde merdivenden düşüp kolumu kır-
dım. Bir haftadır kolumda alçıyla yaşı-
yorum. Elbiselerimi giyemiyorum. Lemek
yerken zorlanıyorum. Çantamı hazırlayamı-
yorum. Oynayamıyorum. Bir çok şeyi yan-
dımla yapıyorum.
Engelli yaşamak çok zormuş.

1-B Sınıfı
Ramazan Akalın

Ödevlerimi yapmakta çok zorlanıyorum.
Sabahları uyandığımda çok zor şeyler yaşıyorum.
Annem olmasaydı bana hiç kimse yardım etmezdi.
Tek elle yemek yemek çok zor.
Babam işte olduğu için bana yardım edemiyor.
Kitap okumakta zorlanıyorum.
Okuyunca sayfalar değişip duruyor.
Oyun oynayamıyorum.
Ödevlerimin yarısı baş kalıyor.

A. Eren AKBOĞA 3/C

Ben bir görme engelliyim. Derse girdiğimde dinlemek
zorunda kalıyorum. Hiç bir şeyi göremiyorum. Mesela merdivenlerin,
gökürlerin ve engellerin nere olduğunu bilemiyorum. Hep arkadaş-
larımdan yardım almak zorunda kalıyorum. Herkesle konuşup
duruyoruz. Bana vurup duruyorlar. Benimle dalda geçiyorlar. Yazıyı
nereye yazacağımı bilemiyorum. Beni hep düşürüyorlar.

Eslen Abacı 3/C

KÖR OLMAK

Arkadaşlar kör olmak çok kötü bir şey. Niye diyorsanız? Çünkü
kör olunca hiç bir yer, göremezsiniz. Sanki biri ışığı kapatmış
gibi. Her yere gireriz bir yerimiz acıyabilir. Bir yerimiz kanyabilir.
Burunumuz, dizimiz, başımız, ayaklarımız hatta hayal bile
edemiyecğimiz yerlerimizi acıyabilir ve kanyabilir. O yüzden
hiç kör olmak istemeyin arkadaşlar. Arkadaşlar kör olunca
Yıllık gitmekte zorlanırsınız. Yemek yemekte zorlanırsınız. Su içmekte
zorlanırsınız. Bir şeyler yapmakta çizmekte zorlanırsınız. Bir şeyleri
bulmakta zorlanırsınız. Merdivenden inmekte zorlanırsınız. Üstümüzü
değiştirmekte zorlanırsınız. Banyo yapmakta zorlanırsınız. Okula
gitmekte zorlanırsınız. Ders işlerken zorlanırsınız.
Dışarıya çıktıklarında karşıdan karşıya geçerken arabaları
göremezler ve tehlikeye atılmış olurlar. Evde istediği
şeyleri kolay kolay bulamazlar bu yüzden yanlarında
birisinin olması gerekir. Su içmeye alıştıklarında tam
olarak nerede olduğunu göremedikleri için içmeleri zor
bir şekilde gerçekleşir. Yürümekte zorlanırlar. Arabaya binip
binmekte zorlanırlar. Televizyonu dinlemekle yetiniriz.
Araba kullanamayız, telefonu kullanmakta güçlük
çekeriz. Bir şeyleri taşıyamayız. Kitap okuyamayız.

Habibe Uşal
2/B Sınıfı
NO 271

Görmele Önem

Günlük hayatımızda bir çok engelliyi karşıt
laşmışızdır. Bazen tekerlekli sandalyedeki bir çocuk
la, bazı gözleri görmeyen ve bastonuyla karşıdan
karşıya geçmeye çalışan bir amcayla, bazen de
işaret dili ile iletişimi kurmaya çalışan biri ile
yollarımız kesişir.

Şimdi size bende onları anlamaya çalışır-
ken başımdan neler geçti deneyimlerimi anla-
tacağım. Bir süre gözlerimi kapattım her şey
çok karanlık ve çok zordu. Günlük yaptığım
işlerde yolumu bulamadım. Sürekli bir yerlere
çarptım. Kendi işlerimi yapamayıp etrafımdaki-
lerden yardım aldım. Yağmurcu nasıl yapıldığını
ağaçların çiçek açtığını, güneşin aydınlığını,
geceyi, yoksa gündüz mü? olduğunu, parkta oynayan
çocukların koşuşturmasını göremedim. Ye-
meğini yerken bile yardım aldım. Gözüm görmeyenler
bunu her gün nasıl yapıyorlar acaba?
Kıyafetlerimi bulup giyemedim, ve ne giyeceğimi
seçemedim. Televizyon izleyemedim kitap oku-
yamadım ve ödevlerimi yapamadım. Gerçekten
çok ama çok zorlandım.

Bir kere daha anladım ki bütün orğan-
larımızın her biri ayrı ayrı değerli ve önemli.
Kendimizi onlara yerine koyup her konuda
onlara yardımcı olmalıyız, onlara değer verme-
liyiz.

Handan Çoban

Çiğil Kazım Karabekir İlkokulu

Okulumuz 1.sınıf öğrencilerinden Elif Küpçü'nün fiziksel engelli bireyleri anlamak adına kolunu bağladı.

Elif: Etlinlikleri yapmakta çok zorlandım, derse yeterince katılamadım.

Yardıma ihtiyaç duydum. Kendi başıma kağıdımı kesmedim, yazı yazmakta boyamakta zorlandım. Kendimi yetersiz hissettim.

2.sınıf öğrencilerimizden Fadime Dalboy'un Konuşma engelli bireyi anlamak adına ağzını kapadık.

Fadime: Hiç bir konuda kendimi ifade edememek çok kötüydü. Derdimi anlatamadım. Kimse beni anlamıyordu. Çok kötü bir duyguydu.

3.Sınıf öğrencilerimizden Ömer Seyit Sarıgül'ü fiziksel engelli bireyleri anlamak adına tekerlekli sandalyeye koyduk.

Ömer: Yürüyememek, koşamamak istediğin yere gidememek çok kötü bir duygu. Tekerlekli sandalye olmadan hiçbir yere gidemiyordum. Kendimi aciz, yardıma muhtaç yetersiz hissettim.

4.Sınıf öğrencilerimizden İdris Bayrakçı 'nın görme engelli bireyleri anlamak adına gözlerini bağladık.ü

İdris: Heryer çok karanlık ve korkunçtu. Kendimi yalnız, kimsesiz hissettim. Hiç bir şey göremiyor, derste yapmam gerekenleri yapamıyorum yazımı bile yazamıyordum. Önümü bile göremediğim için ihtiyaçlarımı gidermeye gidemedim. Yürüyemedim. Kendimi her konuda çaresiz hissettim. Engelli olanlar için hayat çok zormuş.

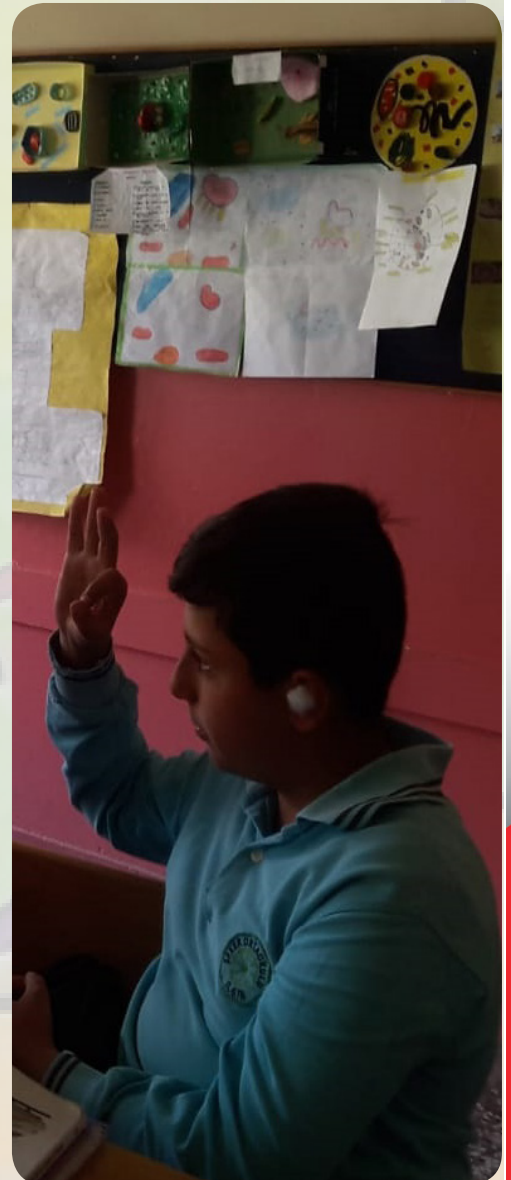

ENGELLİ OLMAK NE HİSSETTİRİR

Yazı yazmakta çok zorlandım, ayakkabı bağlamakta çok zorlandım, kitap okurken tek elimle tuttuğum için sürekli kapağı kapanıp durdu ve daha fazlası voleybol oynarken tek el olduğum için atamıyor ve tutamıyordum. Arkadaşlarıma katkıda bulunamadım ve futbol oynarken koşmakta zorlandım. Arkadaşlarım bana kolsuz dediler ve bu durumdan hiç hoşlanmadım. Bundan sonra engellilerin nasıl yaşadığını öğrendim ve onların işlerini kolaylaştırmak gerektiğini anladım. Onlarda bizim gibi top oynamak istiyorlar, yemek yerken başkasından yardım istemeden yemek istiyorlar ve onların voleybolcu olma hayalleri var ama biz onlara acımasızca davrandığımız için onların kalplerini kırıyoruz oysa onların bir kalbi var. Ama yinede onların hiç umutlarını kırmaması, aksine ben bunu yapacağım demeleri biraz da olsa engelleri aşıyor, hayata tutunmak için bizden daha çok çalışmaları gerekiyor ve onlar gerçektende çok çalışıyorlar. Onlarda gülebiliyor onlarda mutlu olabiliyorlar bazen ağlayabiliyorlar ama hiçbir zaman pes etmiyorlar. Biz onlara daha çok yardım edersek onlar hayata daha çok tutunurlar.

SESSİZ BİR GÜN

Bugün okula gittiğimde arkadaşlarım beni saygıyla karşıladılar, bu beni çok mutlu etti. Derse girdiğimizde de arkadaşlarım bana yardım etti öğretmenlerimizde bana çok yardım ettiler. Daha sonra dersimiz bitmişti ve dışarı çıkmıştık. Birlikte oyun oynadık ve beni aynı kendileri gibi hiç ayırt etmediler, ders zilimiz çalmıştı ve içeri girmiştik. Öğretmenim yazı yazacağımız için defterlerimizi açtırdı, ama duyamadığım için arkadaşlarım yazımı yazdı. Kendimi hiç böyle hissetmemiştim ama arkadaşlarım sayesinde iyiydim. Bugün okul çok güzel bir şekilde geçmişti, çünkü herkes bana saygı duydu, buda beni gururlandırdı nerdeyse ağlayacaktım. Beni ayakta tutan arkadaşlarım olmuştu, aynı şekilde evde de aynı duygu içerisinde bulundum. Çünkü ailemde bana çok destek oldu. Yemeğimi yememe ve derslerimi çalışmama çok yardımcı oldular. Beni eğlendirmek için çok çabaladılar ve bunu da başardılar. Akşam olduğunda ailem bana işaret diliyle konuşmayı anlattılar ve artık işaret diliyle konuşmaya başlamıştım. Yatağıma yattığımda içimden arkadaşlarımın bana saygı duyduğu ve ailemde destek olduğu aklımdan geçti ve bu da beni çok gururlandırdı. Ama arkadaşlarımla konuşamamam onlarla tam olarak irtibat kuramamak beni çok üzdü. Arkadaşlarım bana bir şey duyamamam sadece onların değil çevredeki insanları , hayvanları , araçları duyamamak beni çok üzdü. Sevdiğim filmleri , belgeselleri izleyememek beni çok üzdü. Konuşamayan ve duyamayan engelli arkadaşlarımız için işaret dili öğrenmeli ve televizyon programları bunları yapmalı. Değilse onların işleri çok zorlaşır.

ENGELLERLE BİR HAYAT

Engelli olmak çok kötü bir şey. Tüm insanlar benimle dalga geçiyor. Evde lavaboya gitmekte, yemek yiyebilmek için oturmakta ve kalkmakta, servise binerken ve inerken, okula girişte ve çıkışta, tüm gün ne yapmak istersem her şeyde zorlandım. Mesela okulda arkadaşlarımla oyun oynarken çok zorlanıyorum. Sırama otururken tahtaya bir şeyleri yapmak için kalktığımda bile çok zorlandım. Ama onların bunları yaşadığını biliyorum ve onlara dalga geçmek yerine onlara yardım ediyorum. Onlar bütün her şeye rağmen umudunu kesmiyor ve her geçen gün hayata daha fazla tutunuyorlar. Ben önceden onlarla dalga geçerdim ama yarına ne olacağına bakmazdım. Belki bende onlar gibi olabilirim. Onlar bilerek böyle olmak istemez-diler ama oldular. Şimdi ben onlarla dalga geçmiyorum ve dalga geçenleri uyarıyorum. Onlar da insan gülerler, ağlarlar, korkarlar ve şaşırırlar. Bizler her ne kadar da sağlam olsak ta yarın veya başka bir gün engelli olabiliriz. Kolumuz olmaz veya bacağımız olmaz.

BENİM KARANLIK DÜNYAM

Hayatta bazı insanlar görme engelli olarak dünyaya gelmektedir. Bir insanın görme engelli olması, hayatı zor sürdürmesine yol açar. Bu kişilere karşı hem duyarlı olmalıyız hem de yardımcı olmalıyız. Gözlerimizi kapattığımızda hayat o kadar karanlık gelir ki bize, biz onlardan olmaya korkarız. Oysa yarına ne olacağını bilemeyiz, belki bizde onlardan biri olabiliriz. Ben bugün onlardan biri olmaya çalıştım, sanki hayat bugün durmuştu benim için. Arkadaşlarımla top oynayamamak, hocalarımı görememek, düşmem kalkmam bazen kapıya vurmam bunların hepsini bugün ben yaşadım. Belki arkadaşlarım arkamdan acımasızca baktılar. Bunu bilemem çünkü bugün hayat bana karanlıktı. Ama bir yandan da bir umudum vardı yarına. Çünkü ben bir günlüğüne görme engelli olmuştum. Ne kadarda bir günlüğüne olsam bile benim başıma da gelebilirdi diye düşünmedim değil. Hayata bakış açım değişti diyebilirim, bazen hayata sitem ediyordum. Bugün anladım ki benden daha çok sitem edecek kişiler varmış. Benim sorunlarım onlarınkinin yanında bir iğne gibi kaldı. Yarına umutları yok onların, her zaman öyle yaşayacaklarını bilseler bile hiç pes etmiyorlar. Yeniden uyandıklarında belki uyandıklarını bile bilmiyorlar. Güneşin doğuşunu izleyemiyorlar, güneşi göremeden uyanıyorlar. Hiçbir zaman unutmayalım; neydik ne olacağız, o yüzden bizimde onlar gibi olduğumuzu düşünüp yaşamalıyız. Onlara hayatı zorlaştırmayıp aksine kolaylaştırmalıyız. Ama yinede umudumuzu kaybetmeyelim çünkü her kışın bir baharı, her gecenin bir sabahı vardır

10-16 Mayıs Engelliler Haftası

Ben Eren EKİCİ; okulumda bir gün boyunca bedensel engelli bir öğrencinin rolünü üstlendim. Neler hissettiğimi sizlerle paylaşacağım.

Sabah evden okula tekerlekli sandalye ile geldim. Yol boyunca ilerlemekte zorlandım. Çünkü yol ve kaldırımlar tam olarak engelliler için düzenlenmemişti. Okula geldiğimde engelli merdiveni sayesinde tekerlekli sandalye ile çıkıp sınıfıma gittim. Sınıfa girdiğimde arkadaşlarımdan bakışı beni rahatsız etti. Her ne kadar engelli olmasam da tekerlekli sandalyeyi garipsiyorlardı. Bu engelli biri için incitici olsa gerek diye düşündüm. Sınıfımdaki sıralar bana göre ayarlı değildi. Yazı yazmakta, kitap okumakta zorlandım. Tenefüslerde tuvalete gittiğimde lavabolar bana göre değildi. Lavaboyu kullanmakta zorlandım. Okulumun ikinci katına çıkamıyordum, çünkü asansör bulunmamaktadır. Arkadaşlarım her zaman yardım ettiler fakat birkaç çevre düzenlenmesi ile engellilerin kendi ihtiyaçlarını görebileceklerini düşünüyorum. Böylelikle her zaman birine muhtaç olmadan yaşamlarını sürdürebilirler. İnsanın engeli olması zor fakat engelli bir insanın yaşamı sürdürecektir çevrenin olmaması daha zor olduğunu düşünüyorum.

15 Temmuz Şehitleri İlkokulu

Atatürk İlkokulu

Şehit Bülent Deniz İlkokulu

Halil Özkan İlkokulu

Mustafa Deniz Kağnıcı İlkokulu

İnönü İlkokulu

Her yer karanlık ...

Hep karanlık , değiştirme şansınız yok . Onları anlamak için empati kurmak yetmiyor. Bizzat yaşamak ve hayata karşı olan azimlerini öğrenmek gerekiyor.

Bir günlüğüne görme engelli olduğumuzu düşünün ". Görme yetisini kullanamadığımız için dikkatimizi sestlere yoğunlaştırıp dış dünyayı dokunma duygusuyla algılamaya çalışırız. Bu deneyi uyguladığımızda yanımızda mutlaka arkadaşlarımız olacağı için görme engellilere oranla daha az zorlanacağız.

Ben bu deneyi hayata geçirdim : Hiçbir şey görememek zor bir şeydi . Sürekli bir yere çarpma korkusuyla yürüyordum. Düzgün olmayan kaldırımlarda başım dönüyordu. Arkadaşlarımla beraber konuşurken onların yüz ifadelerini göremediğim için konuşmakta zorluk yaşadım.

Gerçek hayatta görme engellilerin yanında her zaman birileri olmayabiliyor. Yolda takılıp düştüklerinde onları daima koldıracak birileri olmayabiliyor. Bu yüzden onları gördüğümüzde elimizden geldiği kadar destek olup , yalnız olmadıklarını hissettirmemiz gerekiyor.

Birlik olursak önsümüzde hiçbir engel kalmaz. Birlik olalım engelleri aşalım . Engeli olmayan insan yoktur , yalnızca kiminin ağır engelleri olur , kiminin hafif. Hepimiz birer engelli adayız . Bu yüzden engelli insanları anlamak ve yardım etmek gerekiyor. Onların engellerini zorlaştıracak etkenleri ortadan kaldırmamız gerekiyor. (Hissedilebilir zeminlere yerleştirilen direkler , arabalar vb. engellemek gerekiyor)

Danışman Öğretmenler
Esra PINAR
Elife YILDIZ

Elif Noz YÜCEL

Unutmayın Her insan
Engelli adyadır!

Beni veya benim gibi olan diğer arkadaşlarımı küçümsememelisin! .
Çünkü unutmayın "her insan bir engelli adyadır" engellileri engelli gören sizlersiniz
onları ve beni engelli değil? aslında bizleri ; anlamayan bize ; saygı göstermey
ve bunlara ihtiyacı olmayan kişilerdir.

Bir insana yardım etmek zor mu? size zor. Bizi anlamamanızı ve bizim
açımızdan empati kurmanızı istiyorum. Örneğin bizler toplu taşıma araçlarına
binemiyorsuz çünkü tekerlekli sandalyelilerin çıkması için bir merdiven yok.
Bizim karşıdan karşıya geçerken kolumuzdan tutup yoldan yolumuzu
veya tekerlekli sandalyeyi iteret yardımcı olabilirsiniz?

Bizi atacak da olsa önemseyen kişiler: bize yardımcı olun bizi mutlu edin
Mesab bir eğretim yeri veya kurum açarak bizim daha hızlı sağlığınıza
kavuşmamıza olanak sağlayabilirsiniz? Konuşmıyor birini konuşmasına yardımcı olmak
onun yeri bir sayfa açmasına sebep olabilir.

Empati kurarak değerlendirdiğinizde eminim ki dediklerinizden veya yaptıklarınızdan
pişman olacaksınız. Bunu bizlerin değil sizin yapmanız gerekiyor. Sadece
bizler empati , biraz yardımseverlik yeter bu insanlara!

Sizin bu duruma düşmeniz belli 10 yıl sonra gerçekleşecek belli
yarın bu yüzden bize saygı gösterin. Unutmayın her insan bir engelli adyadır.

Yardıma öğretmen
Ömer Osman USLUDİL

Kamil Kocak

Çiğil Şehit Ramazan Akar MTAL

=> Bugün Engellyidim <=

Bugün okulumuzda engellileri anlamak için engelliymiş gibi davranırdım bi ayagımı bağlodılar.

Çok zordu baya bi zorlandım. Merdivenlerden çıkarken inerken, koşmadım. okudoglarının yaptığı aktivitelerden geri kaldım. Baya bi zorlandım gerçekten ama şunu anladım.

Engelli diye birşey yoktur. Engeller aşılmaq için vardır. Bugün zor bir gün geçirmeme rağmen okulumuzdan böyle bir aktivite yaptığı için çok teşekkür ederim. Engelli olmak kötü bir şey değil eksik kalmak değildir. Bugün bunu öğrendim. Engelli olmak önümüze çıkan engelleri aşmak içindir. Dedığım gibi Engeller aşılmaq için vardır. Engelli diye birşey yoktur

Emine TEKİN

881 11/A

Çiğil Şehit Ramazan Akar

Sağ Kolum Olmadan ...

Okulumuzda Engellileri anlamak için Galısması Adına yapılan çalışmaya katıldım Sol Kolumu bağlayıp engellilerin Halinden anlamak için Onlar neler hissettiklerini Hissetmemiz için mesela Benimle Beraber Bazı Arkadaşlarında Ayaklarını bağlayıp O gün için engelliymiş gibi yaşamamızı istediller ...

Benim Sağ Kolum Bağlı olduğu için ve bu kolumda en çok kullandığım kol olduğundan . Hayatımda çok kolay yapabildiğim pek çok işi Kolum Olmadan yapamazdım Burada bilinçliydim . Bazen Kolumda engelli olduğumu unutuyordum ve bu aklıma gelince çok üzülüyordum

gün içinde yaptığım Aktivitelerin çoğunu yapamıyordum elimi kullanmadığım için yemek yiyemedim , yüzümü yıkayamıyordum , Bir eşyayı kolay bir şekilde kaldıramıyordum

Zorluklarla tek elimle kaldırmaya çalıştım , yavaş yapamıyordum . Arkadaşlarımızın yaptığı etkinliklere katılmıyordum . Akılcası dıştan çok kolay görülebilir ama gerçekten

Öyle değilmiş Bir çok işi yapamıyorsunuz Belki Arkadaşlarımız tarafından distansiyeniz görev ve sorumluluklarınızı yerine getirtenizsiniz çok zor bir durum bu yaşadığım bazı olaydan örnek vereyim

Ayakabılların ipleri gezdirirdi ve ben elimi kullanmadığım için ayakabıllarımın ipini bağlayamayıp Arkadaşlarımızdan yardım alardım ve kendimi

çok ama çok kötü hissettim ve Eminim ki Engelli Arkadaşlarımızda

aynı duygular içindedir .

Tugce DEMİRCİ

91A 2690

Çiğil Şehit Ramazan Akar MTAL

Yukarıçiğil Şehit Asker Seyit Ali Gür İlkokulu

Şehit Bekir Şenyiğit Anadolu İmam Hatip Lisesi

Merhaba Arkadaşlar ben Hümeysra. Engellilere empati kurma projesi kapsamında bir gün boyunca dilimi kullanmadan yaşamayı denedim. Konuşmakta ve dertlerimi anlatmakta büyük sıkıntılar yaşadım. Arkadaşıma bir şey anlatmak istediğimde arkadaşlarımı kendime çevirdim. Jest ve mimiklerimle el hareketlerimle dertlerimi onlara anlatmaya çalıştım. Dertlerimi anlatamadığım zaman onlara yazarak anlatmaya çalıştım. Gerçekten konuşamamak çok kötü bir şey. Bir dâim, bir serim olduğu için çok mutluyum.

"Allah engelli kardeşlerimize aıl sıfalar versin."

Hümeysra SAĞAS
12D

HER GERRENİŞE ŞÜKREDİN

Ne kadar duymaya alışsamda olmuyor. ancak Tahtaya yazılanları anlıyorum Kitabı okuyabiliyorum dudak okuya-biliyorum Ötesi yok duyamıyorum bir düşünsenize yanınızda biri konusuyo size bakarak düşünmesi bile zor geliyor demi. yinede bazen düşünüyorum ve halime Şükrediyorum. gözlerim görüyor konusabiliyorum ayaklarım duan yerde ellerimle yapıyorum bunları usanan 5 dakika tavana bakmayı deneyin Sadece gözlerinizi KAPADIRIN. Dayanır mısınız ? Tahmin ederim kimse dayanamaz az önce biri yanıma gelecek bir soru sordu -Sanırım 5-6 kere anlattı ama duyamadım Dudaklarını okuyarak Meryem sorduğunu anladım Sadece yalnuz kaybetmiş birine belkide bildiğini bir yolu Tarif edemediniz. Allah Rasası için yapılan bir iyilikte iyiliktir ama ben yapamadım bunu bugün okulumuza yeni gelmiş bir hocayla Karşılaştık bugün Tane Tane Dersim sizinle dedi basımı salladım bugrun burası dedim gülümseyerek ... Ders başladığında herkeze adını ve Soyadını vs. Sorular sordu Sıra bana geldiğinde soyadın Ne ? diye sormuş ama ben adım ne diye anladım. Tüm sınıf kahkaha attı basımı efdim oradan biri yavaş yavaş hocam o sağır. dediğini gördüm. hocaya döndüğüm zaman el işaretleriyle adın Ne diye ve soyadını sordu aşda olsa Şevimmişim. halimi anlayan biri Olduğu raindi Şevincim. elinizi kal-biñize götürmeyi deneyin. eliniz deşiyor demi. gözünüze güneş geldiği zaman elinizle yüzünüzü Kapatacak bir eliniz var dimi. bu satırları okuyabilen bir gözünüz de var dimi. Sordukları soruya cevap veren bir sesin yere basan ayakların etrafında duyacağınız onca ses göneceğiniz onca manzara var Şükredin vücudunuzda dolayan her hücreye her parmağınıza her saca Telinizde Cift yaratılmış elinizde, ayağınızda, gözünüzde... Şükretmeyi bilin herşeyi denge dengine yaradan Rabbimizde ...

10/11 → Ayşe Karaalip
canan Gözel

Çiğil Şehit Hacı Mehmet Yavuz İHO

Benim adım Keziban İmam Hatip 6/A ya gidiyorum ve görme engelim Sabah kalktım elimi yüzümü yıkamak için lavaboya gitmem gerekiyordu bu yüzden zar zor gittim ve musluğu çevirme kolunu bulamadım Annem yardımcı oldu elimi yüzümü yıkadım ve okula gitmek üzere kıyafetlerimi giydim ama gömüğümün düğmelerini yanlış bir şekilde geçirmişim kendem fark etmiş ve bana söyledi abla düğmelerini yanlış geçirmişim bende bu söz üzerine bir duş alanma geldi kendem gitti bir kâfede ağılamaya başladım çünkü duş alanmışım Sonra babam beni okula bıraktı arkadaşlarım beni sınıfa kadar getirdi ve tam sınıfa girerken önümde mendirek vardı ve hissedememişim ve o an takılıp düştüm neyse arkadaşlarım beni kaldırdı ama canım acıydı niçin biliyormsunuz düştüğüm için değil görmeyip düştüğüm için sınıfa girdik ve öğretmenimiz geldi ben buna fark edememişim arkadaşım söyledi öğretmenim bana oku dedi ben de okumaya başladım ama nasıl biliyor musunuz bir kaplumbağa kadar yavaş bir okuma oldu çünkü görmediğim için ders biter ve tenesüfe çıktık Halı kes oyun oynuyordu ama ben oyun oynamıyordum ders zili geldi derse girdik ders işledik ve ben eve gelirken önümde bir çukur vardı ve ben o çukura düşmedim ve ayağım çukura girdi ve dengeyi sağlayamayıp düştüm Sonra kalktım eve doğru yarıya başladım ve oraya biraz uzdum Kendem televizyon seyreliyordu ben uyandığımda seyreliyordu ben sadece sesini duyuyordum akşam oldu ve orucuma açtım yemek yemek gelimi bulamadım Kendem vardı ve salata alıyım dendi Çorba da beklemişim Gatal baş baş gelince bizen güldüm Akşam oldu görmeden geçirdiğim bir gün bile benim için çok zor oldu Tam hayatım boyunca görmemiş okula kimbilir ne zorlukları var. Bundan sonra daha çok empati yapar Okulda neler yaşadığımı anlatmaya çalışacağım.

Keziban Kaya

İHO 16/A. No: 94

Benim adım Ayşe Camcı. 8/A Sınıfına gidiyorum.

Sabah kalktığımda herkes güneşin verdiği huzurlu ısıyla uyanırken ben zifiri kralığa uyardım. uandıktan sonra herkes telefona bakmaya ben telefonu yanımda bile bulundurmuyorum. ve daha sonra herkes bugün formamın üzerine ne giysen diye seğerken ben formamı giydirmesi için annemi

Gağırırım yanıma. ÜSTÜMÜ annen giydiriyor çünkü ben birkaç kere denediğimde sürekli ters giyiyordum. Sonra okula gitmek için evden çıktım elimde sopayla gidiyorum sopa elimi acıttı onu düzeltiyim derken duran arabaya Garptım. Sonra düzeliş okula gittim okulda merdivenleri çıkarkende arkadaşım dan yardım aldım yoksa düşerdim. okul sonrası tekrar eve geldim. Tabi kurt gibi acıktım annem bir şeyler hazırladı. onları tek başıma giyordum ki bir anda nasıl olduysa GORBA ÜZERİME DÖKÜLDÜ. Ben bu duruma Çok ÜZÜLDÜM hatta ağladım. Çünkü ben bir bebek değildim ama yeneği ÜZERİME DÖKMÜŞTİM Akşam oluncada misafir geldi. Hani her çocuk misafir gelince annesine yardım ederya ben yerimden bile kalkmadım. Ya kalkıp birine Garpsaydım. Sonra misafir Gocukldı Salonda oyun oynarken ben sadece onların neşe dolu Sestlerini duydum. bende biraz mutlu oldum. Çünkü hem görmeyip hem duymasaydım ne olacaktı? o zaman belki güneş ışıyla uyanmıyordum ama ya kuf sesleriyle de uyanmasaydım o zaman ne olacak tı? Allah'a şükür bu güneşime dedim. Sonra onlar gitti. annemle oturduk ödevleri yapmaya eğer bu dünyada annen olmasaydım ben okuyamazdım çünkü bana okul hayatımda çok yardımcı oldu. Annem sonra geceliklerimi getirdi ve giydirdi. Sonra da beni yatağa yatırdı. Dedi ki gece lambasını kapatayım mı bende dedim ki Ne fark eder ben böyle deyince annen iyi geceler diyerek odadan çıktı. bende birgün Dünyanın bu güzellikleri görmek umuduyla Allah'a dua ederek derin uykulara daldım.

Ayşe Camcı

ENGELLİ OLMAK

Merhaba, ben Yağmur Ayas. Iğnıda yaşıyorum. Cumhuriyet Orta-
okulu 5/A Sınıfında okuyorum. Bu gün görme -engelliler gibi
gözümü bir bezle bağlayıp elimde bir sopayla geçtim.
Aslında görme engelliye ne yaşadığımı anlatmak isterim:
arkadaşlarım olmadan kesinlikle yürüyemetim. Merdivenden
çıkarken yere düştüm. Engelli olmanın ne demek
olduğunu bilmeyenler benimle dalga geçti. Diğer sınıftaki
arkadaşların bazıları bana yardımcı olacağı yer de
bana vurdu. Bir de derste yazamıyorsun, okuyamıyorsun
dersleri iyi dinlemen lazım, iyi dinlemezsen evde
ders özeti yapamazsın. Ben bu etkinlikten şunu anladım:
görme, duyma veya zihinsel engelli ne olur sa
olsun dalga geçmemeliyiz, vurdumduymaz olmamalıyız
onların ihtiyaçlarını gündeme getirerek onları anlamalı
onlara daha iyi bir yaşam sunmaya çalışmalıyız.

Yağmur Ayas
5/A
Cumhuriyet Ortaokulu

Konuşamamak

Konuşamamak, birisiyle anlaşamamak insanın dili yerine her elinin çalışması; karşındakiler konuşurken sıkıntıların, isteklerin ertelenmesi hissesi susup kalmak gerçekten çok kötü. Benimki sadece bir günlüğüne idi. Sürekli susmak zorunda kalmalara Allah sabır versin.

Beden diliyle iletişimi kurtarmak sandığın kadar kolay değil. Bazı arkadaşlarım beden dilinden anlıyor, onlarla iletişimi kurabiliyorum; ama çoğu arkadaşım ile iletişimi kurmakta zorlandım. Hatta benimle dalga geçmeler bile oldu engelli diye ama buna gerçekten aldırmamak gerekiyor. Çünkü çok anlamsız bir durum. Allah kimseyle başına vermesin. Derdimi, isteklerimi anlatamadınca kendimi çok garip hissettim. Zevce durumu düştüm. Bence bu etkinlik çok güzel oldu. Engelli arkadaşlarımızın ne hissettiklerini, ne yaptıklarını anlayabiliyoruz. Bu engelden daha çok daha zor olan da vardır. Mesela; kör olmak, tekerlekli sandalyede olmak da böyle zor.

Engelli arkadaşlarımızın yanında oluyoruz.

Allah onlara kolaylık versin, onlara her yardım etsin.

Sude Döner

6/A No:9

Cumhuriyet O.O

ENGELLERİN YARATTIĞI GÜZELLİKLER

Merhaba Arkadaşlar... Benim adım Şeyma ben duyamıyorum duyamadığım için konuşamıyorum. Konuşmak için işaret dili kullanıyorum. Benim bir ablam var Adı Ayşe Gül Kocoman. Beni o tercüme ediyor. Bazıları benle dalga geçiyor. Bazıları benden hoşlanarak ablam ve benden işaret dili öğrenmek istiyor. Bu benim çok hoşuma gidiyor. Yine bir gün ablamla dışarıken bir çocuk bana işaret diliyle şöyle dedi:

- Merhaba senin adın ne. Ben çok şaşırımdım ve şöyle cevap verdim:

- Adım Şeyma Sendemi duyamıyorsun. Çocuk:

= Hayır benim anırm duyamıyor ama istersen arkadaş olabilirsiniz dedi. Ben çok şaşırımdım ilk defa biri benle arkadaş olmak istemişti heyecanla "evet" dedim ve adını sordum adı Seldaymış. Ordan bir çocuk beni işaret ederek güldü ve birşeyler dedi. Selda ona kızdı ve çocuk bana yine birşey söyledi. Seldaya ne dedini sordum oda özür dileğini söyledi. O günden sonra Seldayla çok iyi arkadaş olduk.

Mümine Şeyma Aysel 5/C 294

ŞEHİT ALİ GÜMÜŞ

İMAMHATİP

ORTAOKULU

Halimize Şükredelim

Bir gün... Sadece birgün bile, gerçek olmadığı halde tam bir imtihandı. Kendimi; haftasonuna sıhhatli girip, haftasonu geçirdiği hastalık nedeniyle duyma engelli olan bir öğrenci gibi düşledim. Kulagımın duyma derecesi sıfır idi. Sesleri uğultu halinde duyuyordum. Anlamadığım halde komik olan şeyleri hissedip gülüyordum. Bazı arkadaşlarım dalga geçip kulagımın dibinde bağırıyor, uğultu halinde duyduğum için rahatsız oluyordum. Müzik dersinde arkadaşlarımın ağız hareketlerine bakarak eşlik ediyor, matematik dersinde hocanın söyleyişle bizim yazdıklarımızı önce arkadaşımın bakıp cevabını bularak derse katılıyor, cevabını söyledikten sonra soruyu yazıyordum. Doğru veya yanlış olduğumu hocanın mimiklerine göre anlıyordum. Duyamamak son değildi ama hayat bağlarından birinin kopması idi. (Bu durumdayken tek anlayabildiğim şey kitaplandı.) Arkadaşlarımın şakalarını gerçekten o durumda olduğumu düşünerek ciddiye aldığında ağlayacaktım nerede ise. Gerçekten çok zordu. (Taklit yaptığım halde.) Akşam eve gelince halime binlerce kez şükrettim. Engelli olanlara sabır diledim ve onları için çok müteessir oldum¹. Size tavsiyem "Halinize şükredin".

1 Zihnim

Kübra Nur
Akan 7-D
no 247

